

VYIELI JSME KU SVAZÁKU

A JIŽ MÁME
PEVNOU PŮDU POD
NOHAMA

NĚKOLIK MALÝCH ÚPRAV.....
... A TÁBORÍME...

JIŽ TAM BUDEM

„Pojedeme na Svarač“ , pravil Kestor.

Vyjeli jsme do Svarače.
Voda veselé splouchá pod prudi,
Kestor dotí oteň a síru, že jedeme
pomalu, parník nás koupou na vlnách
(přesně i rálivaj), rybáři
od plíc nadávaj (asi jsme jim odebrali
největšího lapra jejich rivoča),
kovičlovací snůra tvoří nejrozmantější
motanice, rekreující se lidé a
přívory jsou právě v místech, kde
je nejméně potřebujeme, kopřivy
se přímo přelovávají - ~~tedy~~ ^{úplná} ~~plavba~~ ^{idila}.
Ale pozor. Blížíme se do Svarače
a přímo se divíme - je dohova
obtěžen. V jedné hlavě se rodí myšlenka
(kto slova hlavu?) - přistaneme výše.
Přistáváme na jednom terénu,
kde se rodí žit lepší místo pro lidi.
První redočlověk již stojí na pevné
půdě. Pravil jsem stojí, ale v následujících
vteřinách musím svůj výrok opravit -
- stál. Te voda přitahuje mnoho
lidí - to je ještě každému radmo,
že je to však celová síla, to jsem
netušil. Ale již vpláka ráto
redočlověk z vody a jeho ústa
sepejí určitě horroza deblu;
soudím podle přemíci se vody.
Tato síla vody není přece jen
tak velká. Příčina onoho razimavého

útlaku je přece jen prostší.
Předa se totiž mirně svaříje
a je pokryta bahnem, nad kterýž
ž jistě laryž' bratři razíval.
Povale porováváme další náhlednosti
laboristě. Když se propleteme
imitací prolesa a staneme na
jeho okrají (nedostává se mi slov)

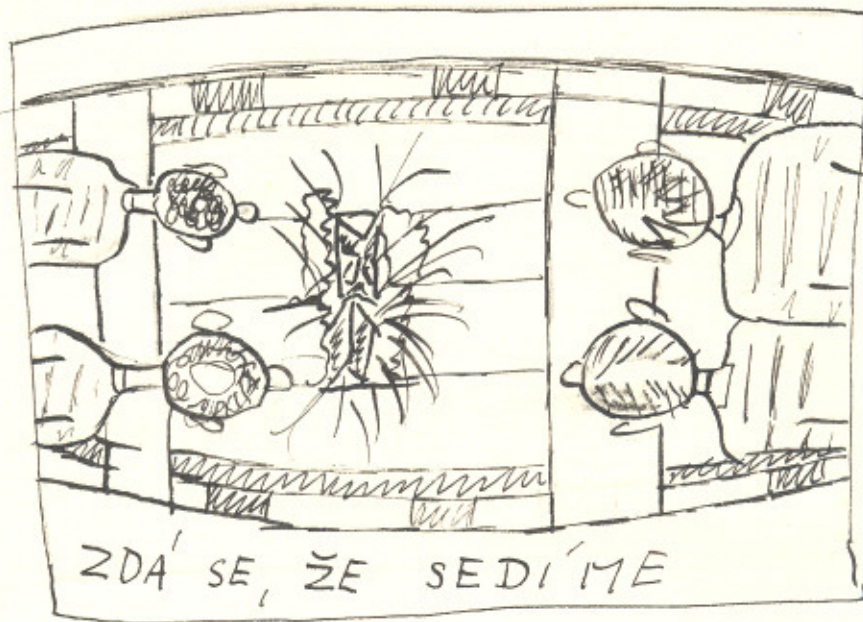
Chápeme se srpu a nacíváme
mítit prostor podle našich představ.
Na tallo upraveném místě stavíme
stany. Nedaleko je levčí místo
pro stavbu ohniště. Dojždíme pro
vodu a povale budeme muset
nacíť připravovat večeri. Dětek
se uplaváme na prurlem stoli.

Slupinž se vracejí a docháří
z malému přepadu od slupin, které
se vrátily dříve. Pak se sklíváme
u ohně. Čas ubíhá - je tu večerka.
Ráno si nějaký pán řekl: "Zoumí pláče
dál dostáče", a začal zpívat: "Vstávaj
zno bore.....". (Kdo to žl?) Něčíx
následovalo vylabování spáči ze stanů.
Na nocvičku vybíháme na louku
proti proudu a plaveme zpět
do litora. Průběh výroby svídeně
raději přeskocím. Vyjždíme na
vodu. Od rávodů proti proudu
se dostáváme k soubojům lodí,
které končí chybáním a zgléváním.
Kladem je, že se vyústi lodě
od nisku, bahna a jiných

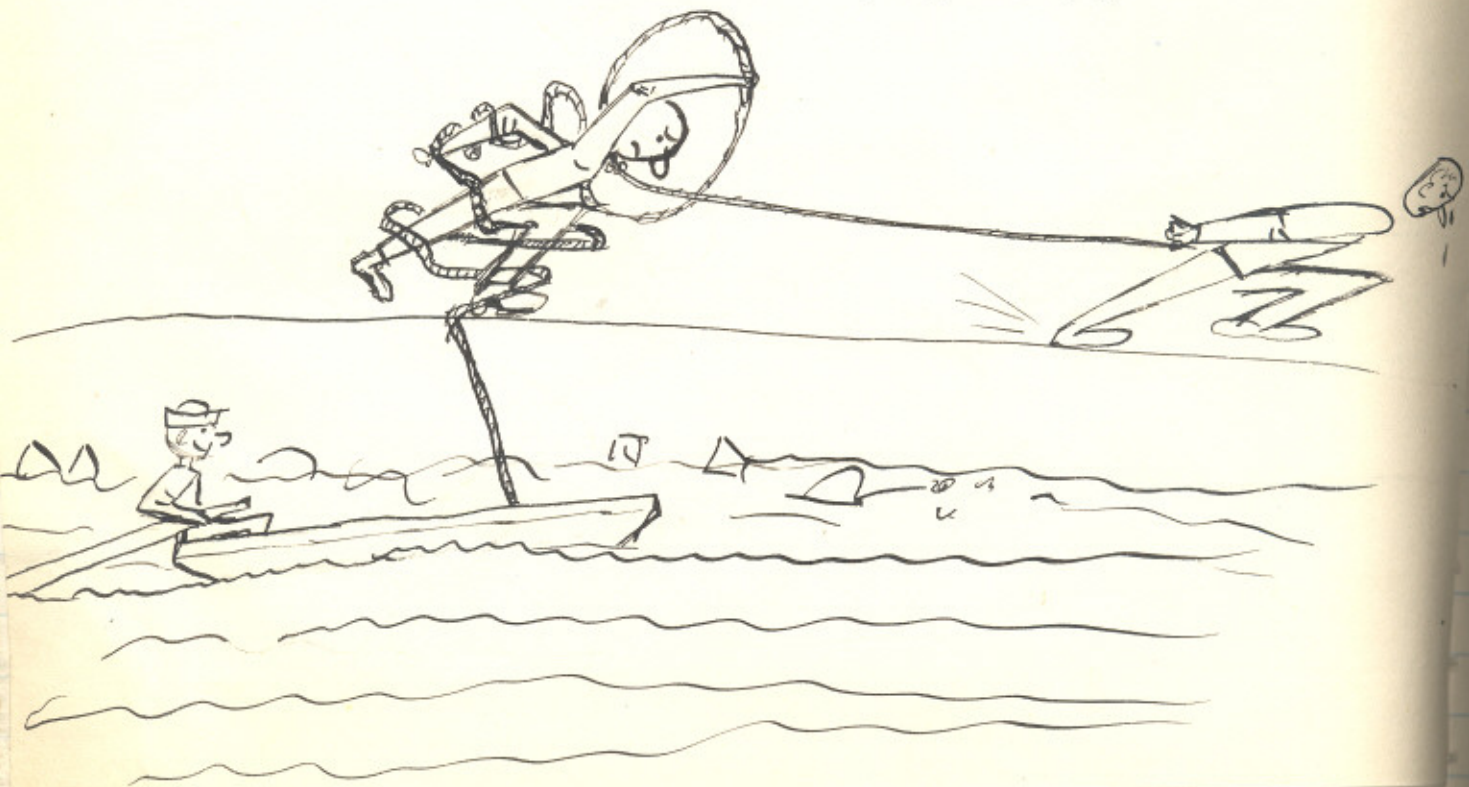
podobných substancí. Pak následuje
opět třepání oloto okáč - v ložku
soliv unika láhla, která je po
delším vaření, míchání, polévání,
ochucování, někdy i vylévání
proflášená ra oběd a káboruiz
v několika minutách stourumována.
Výroba oběda je proces tak
zpracovávající, že následuje polední
klid. Pak se utlíká káboruizte,
bahi slauy a lodáž. Kalládáme
a vytráíme ma zpáteční cestu.
K bránickému mostu to ještě
jde, pak následuje delší páslování
po hladké vodě. Někdy i s protivětrkem.
Dopřídíme k lodivici a měříme
si říci, výlet je kroucen, at říje výlet".

75

NIKDO NEMÁ ZDÁNÍ
CO JE TO KONČKOVÁNÍ

Nikdo nemá rád, co je to
koničkování.

(Vědecké zjednodušení o koničkování)

„Koničkování používáme tam, kde už
nemůžeme proud přelovat řádlováním,
nebo tam, kde je výhodnější. Koničujeme
obvykle na dvě směry uvázané na přídi
a řádi lodi a podle potřeby navijeme
na naviják. Táháme rovnoměrně
na obě směry tak, až loď jede rovnoměrně
o břehem. Přitaháním přide jede
loď ke břehu, přitaháním řáde
ji posuneme na vodu..... atd.....“

Tak a podobně se píše v jedné
knize. Podívejme se na koničkování
trochu podrobněji. Začneme navijákem.
Tento nástroj skrývá svůj lámen
úrazu v lomu, že k němu vedou
2 směry, které se vám přímo rovnoběžně
namotají, a když natvře potřebujete
povolit radem směrem, pravděpodobně
se vám poserá povolit předem
(následně pak radě), nebo v nejlepší
případě ještě obě směry více namotáte.
Koničujete-li loď na jednu směru
s hornídelníkem, nemusíte se bát,
& že by jste se nudili. Za právě
naopak. Můžete čekat, že posádka
bude na několik desítek metrů
sesílat bronz a blesk na hornídelníka
naposledního právě o kotvi, protože

vede loď do proudu, následkem čehož se posádce pomalu, ale jistě vybalují ruce o políivé centimetry.

Hodně veselí usijelo, sedne-li si vaše loď na kámen. tehdy se posádka může uvolnit smích (samozřejmě posádka jiná), neboť jedna dvojice postavení lodi takne vpřed a drabá, která rástala vzadu, takně provaz vzad, srazice se tak seddit ubohého komandanta s kamene. To se jí pravidla podaru ať tehdy, když přední dvojici dojde energie a nálada.

Zatím jsem se podíval jen na některé otázky z nepřetržitého množství, které se nám našly (např. lomčkovací měřič kontra ryláři atd.) a proto:

pokračování příště

Bidluji snadno a lehce.

(několik možná rad)

Nejprve se podíváme, co říkají woudré knihy: „Hojíme uprůmeai a m'raie norbročení u boku bl'raito le br'ku. Bidlo rapichame do vody t'eské u lodi a t'eské na t'ilem a ob'ima kulama se odra'íme podud mo'no rovnob'rne s osou lodi. To složení odrazu pastime bidlo vz'ší rukou, nižší ruka táhne bidlo vpřed, uchopíme je ob'ima rukama a roova rapichame“.

Tedy. Bidlo rapichame do vody t'eské u lodi a ob'ima rukama se odra'íme. Ano, ale je zde několik možných variací. Nejlepší je ta, že vpadáme u lodi, pak spademe do lodi, rapichame se na bidlo, rapichame na bidlo svého kolegu, zlomíme bidlo atd. Při rávidění boduim at'isti se nám rávir povede.

Ještě se vrátím k vpadnutí u lodi.

Zde máme totiž dva, možno tři náhledy, způsob. Předně nám může bidlo podklouznout a pak třepetaje rohama padáme bl'zko boku, většinou hlavou vpřed, možně při tom cákaje. Nevzhoda tohoto způsobu spočívá v olom'it'í, kdy dopadáme do vody - někdy totiž postu'áme své kolegy v okolí, čímž se vystavujeme dalšímu nebezpečí. Z tohoto hlediska je výhodnější způsob druhý. Zde totiž

vyhadáváme z lodi na spůsob stolu
o žci. Dopadáme dále od lodi.

Kymí si představme, že se nám ráčím
poddě. Potom když musíme svážit boj
s lidlem, třeba se snažíme dostat vpřed.
(v tomto ohledu všichni přítomní lékaři
konečně zkoumají obsah lékařnic, ale
se ve svých náčrtěních polusech
nemohli rozšířit). Podarilo-li se nám
vidlo dopravit vpřed, kapicháme
~~že~~ jej těsně u bordu a děj se může
opakovat.

Přejí vám teplou vodu a milé domy.

Pravě veselí v tomto oboru nastalo
u nás v odděle neprve až když, když
jsme si přiverli několik lidí z
sábora na Staré řece. Do té doby
jsme lidlovali lidly, třeba jsme
si půjčili v loděnici motorčeka.

musel to být určitě nevhavný pohled,
když se 4 lidé ostrojem tímto
náradím snažili dopravit do
modranské rátohy a dále.

Nikdo nemá rád ani, co je to
domčlování.
(Pobřícování)

V knize Tři muži ve čtverci (napsal ji
Jerome Klapka Jerome) jsem rozjel
partii, která vám něco určitě
připomene:

Vlečné láno na' do sebe cosi podivného
a neovzvětlitelného. Hociže je s kalovou
křehkostí a pěn, s jistou slládávkou rovné
kalkof, a když je na pět minut rovedne,
je to něko přávrná, musí pobřícující motanice.

Nečci nijak uráčet, ale jsem pevně přesvědčen,
že když se vsali otčijné vlečné láno, nastáli
je rovně přes pole a obrátili se na třicet
vteřin k nimu rády, sledali byste, ať jste
se zase otčili, že se směřilo na kromadu
uprostřed pole, že se sdroabilo, nadělalo
na sobě uzle, vsatilo oba konce a je samá
smýčka. Nežflo ž vám nic jiného než sednout
do trávy a na nešťáleto prohlídání se najmín
půl hodiny rozostávat.

To je mé mínění o vlečných lánach jako kalových.
Mouh ž's ovšem čestně vjímž. Neříkám, že nejsou.
Mouh ž's vlečná lána, která jsou příbou svého
povolání - všidomilá, spoleklivá vlečná lána -
- lána, která si předstevuž, že jsou káčování,
a nesnají se udělat ze sebe káčovanou
pobřícůku na postel ve chvíli, když jste je nechteli
o sarotě. Říkám, že mouh ž's kalová lána,
a upřimně doafám, že jsou, ale ještě jsem
kalové láno neviděl.

že to viděl tak a ve spojení s tím se odleže
všech stejná scéna. muž na břehu, který se snaží
normotak, myslí, že to není sen, kdo je svíroval.
a když si nějaký muž na řece něco myslí, tak to řeče.
„Co jsi z něho vlastně dělal můj? Byla to sít?
udělal jsi z něho nějakou notavici. Nemůžeš
je poradně svírovat, ty bláznivku?“ Laje chvílemi
na divokého nájezdu s lanem. Polozí je na vlečnou
stěru, třepá kolem něho a snaží se najít konec.
Naproti tomu muž, který se snaží svírovat, se domnívá,
že příčinou zmatku je muž, který se snaží
je rozvinout. „Když jsi je vzal do ruky,
bylo v pořádku,“ zvolá pohrdavě. „Proč nemyslíš
na to, co děláš? Všechno jen odfláknáš. Ty bys
reachtal i popravit kůl, jak tě znám.“
a muž na sebe kalovou rlost, že jeden druhého
by nejraději na tom lanu pověsil. Uplyne
deset minut a první muž vyrazí v běhu směrem
dávno po lanu a snaží se je narovnat tak,
že je chytí, jde do pravě napadne, a každé kalad.
Tím ovšem lan ještě víc namotává. Druhý
muž vplave z člunu a jde mu na pomoc,
přefou se jeden druhému do cest a přitáhne si.
Chytí oba se stejným lanem, táhnou každý
jiným směrem a nedovedou pochopit, kde
se lan vlastně nachází. Koněčně lan
normotaje, otočí se a zjistí, že člun
uplavá a muže přímo k jihu.